

Kass on ammu põldpüüsid ühes poegadega silmis pidanud ja juba ette nende järele keelt nilp-
sanud; aga enne kui ta põõsaste vahelt juure sai
hiilida, on pojad imelikul viisil eest kuhugi ära puge-
nud; temale vastu lendavad ainult vanad. Säherdune
julgustükk kohutab kassi seevõrra, et ta koguni mõne
sammu taganeb. Aga seal laseb emalind tiivad longu
ja hakkab lonkama, nagu oleks ta pööraselt väsinud
ja ei jõuaks enam lennata: — kass saab uut julgust.
Tasuks poegade asemel, kes silmist kadunud, otsus-
tab ta vana kinni püüda. Ta hiilib nagu röövel linnule
lähemale. Aga iga kord, kui ta lindu tahab kinni
haarata, lendab see eest kõrvale. Tagajärjetu jahi-
pidamine tüütab kassi lõpuks ära; ta otsustab vana
linnu sinna paika jätta ja noori otsima minna. Aga
sel silmapilgul näeb ta teisel pool küljes teist põld-
püüd — see on isalind. Vaevalt liigutades lamab
ta nagu suuremas maas; kerge saak meelitab jälle
kassi; ta hakkab isalindu püüdma, kes niisama osa-
vasti iga kord eest kõrvale hüppab, kui kass teda
tahab kinni haarata. Sedaviisi meelitab isa-põldpüü
järg-järgult kassi poegadest eemale, hoopis teisele
poole põllu ääre. Läheb see kavalus tal korda,
siis lendab ta korraga minema, kuna ninapidi vee-
tud kass talle vesise suuga järele jääb vahtima.
Oma kavaluse kordaminekust annab isa-põldpüü
emalinnule isesuguse häälitsemisega teada, kes siis
ruttu kõik pojad kokku korjab ja nad niisugusesse
kohta eest ära viib, kust tüssatud kass neid vaevalt
teab otsida.

Niikaua kui pojad alles väikesed, ei lahku nad
ema lähedusest; öösi magavad nad ta tiibade all.